

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Cdo/55/2021
Identifikačné číslo spisu: 1520203105
Dátum vydania rozhodnutia: 30.11.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Peter Brňák
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:1520203105.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Ing. U. H., bývajúceho v H., Q. XXXX/XX, zastúpeného Advokátskou kanceláriou Hagyar & Partners, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Vlčkova 8/A, proti žalovanému Ing. V. W., bývajúcemu v H., G. D. XXXX/XX, zastúpenému Advokátskou kanceláriou Jakubčová a partneri, s.r.o. so sídlom v Bratislave, Rajská 7687/7, o nariadenie neodkladného opatrenia, vedenom na Okresnom súde Bratislava V pod sp. zn. 56C/31/2020, o dovolaní žalovaného proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 25. augusta 2020 sp. zn. 8Co/104/2020, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalobca má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava V (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) uznesením z 15. júna 2020 č. k. 56C/31/2020-22 zamietol návrh žalobcu na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorým sa domáhal, aby súd uložil žalovanému ako držiteľovi práva výlučne užívať bližšie označené parkovacie státie povinnosť umiestňovať veci na parkovacie státie č. 23 tak, aby žalobcu ako držiteľa práva užívať susediace parkovacie státie č. 22 v bližšie označenej nehnuteľnosti neobmedzoval vo výkone jeho užívacieho práva. Žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) uznesením z 25. augusta 2020 sp. zn. 8Co/104/2020 na základe odvolania žalobcu uznesenie súdu prvej inštancie zmenil tak, že nariadil neodkladné opatrenie, ktorým uložil žalovanému držiteľovi práva výlučne užívať bližšie označené parkovacie státie povinnosť umiestňovať veci na parkovacie státie č. 23 tak, aby žalobcu ako držiteľa práva užívať susediace parkovacie státie č. 22 v bližšie označenej nehnuteľnosti neobmedzoval vo výkone jeho užívacieho práva (výrok I). Zároveň žalovaného poučil, že má možnosť podať proti žalobcovi na príslušnom všeobecnom súde žalobu o uloženie povinnosti žalobcovi strpieť užívanie bližšie označeného parkovacieho státia č. 23 žalovaným tak, že žalovaný je oprávnený umiestňovať veci na

blížšie označené parkovacie státie č. 23 bez obmedzenia, a to aj v prípade, ak by to žalobcu ako držiteľa práva užívať blížšie označené susediace parkovacie státie č. 22 obmedzovalo vo výkone jeho užívacieho práva (výrok II). Zároveň vyslovil, že žalobca má nárok na náhradu trov konania (výrok III).

2.1. V odôvodnení rozhodnutia odvolací súd poukázal na zákonné znenia ustanovení § 324 ods. 1, § 325 ods. 1, ods. 2 písm. d/ Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a konštatoval, že na rozdiel od súdu prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca osvedčil také skutočnosti, ktoré v danej veci nariadenie navrhovaného neodkladného opatrenia odôvodňujú. Podľa jeho názoru bolo nepochybné, že žalobca je oprávnený užívať parkovacie miesto č. 22 a žalovaný je oprávnený užívať č. 23, pričom nebolo sporné, že účel a rozsah užívacieho oprávnenia je u každého z nich totožný. V konaní bolo pritom predloženou fotodokumentáciou a ďalšími listinami osvedčené, že žalovaný pri užívaní parkovacieho státia č. 23 koná tak, že umiestňovaním (parkovaním) svojho motorového vozidla na hranicu vodorovného dopravného značenia oddeľujúceho parkovacie státia sporových strán, obmedzuje žalobcu vo výkone užívacieho práva k jeho parkovaciemu státiu č. 22, a to aj napriek formálnym nezrovnalostiam uvedeným v príslušnom liste vlastníctva. Nebolo totiž sporné, že žalobca užíva parkovacie miesto č. 22 a žalovaný miesto č. 23, a to spôsobom zachyteným na fotografiách.

2.2. Ďalej uviedol, že niet pochyb o tom (je všeobecne známou skutočnosťou), že bez dodržania nevyhnutného odstupu medzi zaparkovanými vozidlami nie je možné do vozidla nastúpiť, teda ho riadne využívať, a to ako na samotnú prevádzku vozidla, nástup a výstup cestujúcich, tak aj na manipuláciu s predmetmi umiestňovanými do vozidla. Bez uskutočnenia uvedených úkonov pritom nie je možné užívať samotné vozidlo, a tak ani parkovacie státie na účely, na ktoré slúži. Ak to pomery na mieste nevyklúčujú, čo v danom prípade vyplýva aj z fotodokumentácie nachádzajúcej sa v spise, bol každý z užívateľov parkovacích státi povinný v súlade s ust. § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka konať tak, aby žiadnemu z užívateľov susediacich parkovacích státi spôsobom zaparkovania svojho vozidla (príliš blízko susediaceho miesta), prípadne umiestňovaním iných vecí na predmetné parkovacie státie, nebránil v užívaní jeho parkovacieho miesta.

2.3. V danej veci bolo riadne osvedčené, že žalovaný opakovane vozidlo na svoje parkovacie miesto umiestňuje tak, že žalobca je obmedzovaný v užívaní jeho parkovacieho státia, hoci na takéto obmedzenie zjavne neexistuje žiadny právny ani vecný dôvod. Pre úplnosť odvolací súd v tejto súvislosti uviedol, že snaha žalovaného umiestniť svoje vozidlo na hranicu parkovacieho miesta je síce pochopiteľná (žalovaný má takto zabezpečenú možnosť komfortnejšieho nastupovania vodiča do vozidla vzhľadom na väčší odstup od vozidla parkujúceho z druhej strany), avšak za stavu, keď rozsah oprávnenia na užívanie parkovacieho státia každej zo strán je totožný, nemožno v žiadnom prípade uprednostniť komfort nastupovania vodiča do vozidla žalovaného pred zabezpečením nevyhnutných predpokladov pre riadny výkon samotného práva žalobcu na užívanie jeho parkovacieho státia v nevyhnutnom rozsahu. V tomto smere bola pritom bez významu aj šírka vozidla každej zo strán sporu, nakoľko od každého užívateľa parkovacieho miesta možno spravodlivo požadovať, aby "svoje" parkovacie státie užíval na umiestňovanie iba takého motorového vozidla, pri ktorom v dôsledku jeho umiestnenia na vymedzené státie nebude dochádzať k zásahom do rovnakého užívacieho práva susediaceho užívateľa.

2.4. V neposlednom rade odvolací súd poukázal na to, že žalobca v konaní osvedčil aj naliehavosť potreby úpravy pomerov medzi stranami, keď predloženými listinami, vrátane fotografií z daného miesta, z ktorých vyplýva neprijateľný spôsob parkovania opakovane, v spojení s obsahom podaného trestného oznámenia, pre účely nariadenia neodkladného opatrenia náležite osvedčil, že žalovaný sa nežiaduceho konania dopúšťa opakovane a svoje správanie nebol ochotný dobrovoľne zmeniť. Za daného stavu potom odvolací súd nemal žiadnu pochybnosť o tom, že boli splnené všetky predpoklady pre nariadenie požadovaného neodkladného opatrenia v zmysle ust. § 324 CSP.

2.5. V súlade s ustanovením § 337 ods. 1,2 CSP zároveň odvolací súd žalovaného poučil o možnosti podať proti žalobcovi žalobu vo veci samej, ktorou sa môže domáhať uloženia povinnosti žalobcovi strpieť jeho užívanie parkovacieho miesta takým spôsobom, že bude oprávnený obmedzovať v užívaní aj žalobcu.

2.6. O nároku na náhradu trov konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 2 v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP a žalobcovi, ktorý mal v konaní plný úspech, priznal náhradu trov konania v celom rozsahu.

3. Proti uzneseniu odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, a to podľa § 420

písm. f/ CSP. V podstatnom tvrdil, že v danej veci bol v jeho neprospech porušený princíp „rovnosti zbraní“, keď sa v konaní pred prvostupňovým súdom nemal ako vyjadriť, pretože o konaní nevedel a v rámci odvolacieho konania sa nevyjadril preto, že prvostupňový súd návrh žalobcu zamietol. Žalovaný nemá právnické vzdelanie a nevedel a nedokázal zhodnotiť po právnej stránke situáciu a následky. Ďalej namietal nedostatok dôvodov odvolacieho rozhodnutia, rozpornosť jeho tvrdení (trestné oznámenie nebolo podané na jeho osobu), či nepodložené dôkazy (že žalobcovi ostáva 35-40 cm, že žalovaný tak zámerne parkuje, resp. že sa tak mohlo stať iba jeden raz). Z uvedených dôvodov potom podľa názoru žalovaného žalobca neosvedčil dôvodnosť nariadenia neodkladného opatrenia, ani existenciu nebezpečenstva bezprostredne hroziacej ujmy, ani jeho trvanie.

3.1. Žalovaný zároveň navrhol, aby dovolací súd odložil vykonateľnosť napadnutého odvolacieho uznesenia a následne, aby zrušil napadnuté odvolacie uznesenie a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie, alternatívne aby zrušil napadnuté odvolacie uznesenie a potvrdil prvostupňové uznesenie.

4. Žalobca v písomnom vyjadrení k dovolaniu žalovaného (dovolatela) navrhol, aby dovolací súd dovolanie žalobcu zamietol a priznal mu náhradu trov konania. V podstatnom ďalej poukázal na osobitosti procesného konania o neodkladnom opatrení, na skutočnosť, že z predložených fotografií vyplýva, že žalovaný žalobcu obmedzoval opakovane. V tomto ohľade predložil žalobca ďalšie podobné fotografie za obdobie po nariadení neodkladného opatrenia, z ktorých vyplýva, že žalovaný nemá záujem nariadené neodkladné opatrenie rešpektovať.

5. Žalovaný vo vyjadrení k vyjadreniu žalobcu v podstate zotrval na jeho dovolacích dôvodoch a v súvislosti s princípom „rovnosti zbraní“ poukázal aj na čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a na súdnu prax Európskeho súdu pre ľudské práva.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade s ustanovením § 429 ods. 1 CSP, skúmal, či sú splnené podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP), dospel k záveru, že dovolanie nie je prípustné, a preto ho podľa § 447 písm. c/ CSP odmietol.

7. Žalovaný v rámci podaného dovolania požiadal, aby najvyšší súd odložil vykonateľnosť napadnutého uznesenia odvolacieho súdu (bod 3.1.). Najvyšší súd, vychádzajúc z argumentácie žalovaného, nezistil splnenie predpokladov pre odloženie vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia v zmysle § 444 ods. 1 CSP; v súlade s ustálenou praxou tohto súdu o tom nevydal samostatné rozhodnutie (toto sa vydáva iba v prípade vyhovenia návrhu, pozn.).

8. Podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8.1. Citované ustanovenie § 420 písm. f/ CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, kde miera porušenia procesných práv niektorej zo strán sporu nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

9. Z obsahu dovolania vyplýva, že žalovaný v súvislosti s vadným procesným postupom nižších súdov

namietať porušenie „princípu rovnosti“, keď sa v konaní pred prvostupňovým súdom nemal ako vyjadriť, pretože o konaní nevedel a v rámci odvolacieho konania sa nevyjadril preto, že prvostupňový súd návrh žalobcu zamietol a nebol právnik (bod 3).

9.1. Z obsahu spisu vyplýva, že prvostupňový súd o návrhu žalobcu, doručenom súdu 2. júna 2020 (č. 1. 1 spisu), rozhodol uznesením z 15. júna 2020 tak, že návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol (č. 1. 22 spisu). Toto uznesenie bolo doručené (iba) strane žalobcu (doručenka na č. 1. 25 spisu), ktorá strana doručila dňa 30. júna 2020 odvolanie proti tomuto uzneseniu. Následne bol spis dňa 21. júla 2020 predložený odvolaciemu súdu, ktorý s poukazom na ustanovenie § 329 ods. 1 CSP doručil žalovanému 24. júla 2020 návrh žalobcu na nariadenie neodkladného opatrenia, uznesenie prvostupňového súdu z 15. júna 2020 a odvolanie žalobcu z 15. júna 2020 s tým, že žalovaný má možnosť sa k nim vyjadriť v lehote 7 dní (č. 1. 102a1 spisu). Žalovaný sa do rozhodnutia odvolacieho súdu (25. augusta 2020) nevyjadril.

9.2. V postupe prvostupňového súdu, ktorý rozhodoval o návrhu žalobcu na vydanie neodkladného opatrenia [tento návrh žalobcu prvostupňový súd zamietol (viď bod 1), pozn.], najvyšší súd voči žalovanému žiadne procesné pochybenie alebo porušenie práva na spravodlivý proces nezistil. V zmysle platnej procesnej úpravy, ak súd takýto návrh neodmietne (§ 327 CSP), v stanovenej lehote (§ 328 ods. 2 CSP) nariadi neodkladné opatrenie, inak takýto návrh zamietne (§ 328 ods. 1 CSP). Podľa § 329 ods. 1 CSP súd môže rozhodnúť o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia aj bez výsluchu a vyjadrenia strán a bez nariadenia pojednávania. Ak bol takýto návrh zamietnutý, uznesenie o jeho zamietnutí ani prípadné odvolanie navrhovateľa (prvostupňový) súd ostatným stranám nedoručuje (§ 331 ods. 1 CSP). Ak však rozhoduje odvolací súd o odvolaní proti uzneseniu o zamietnutí neodkladného opatrenia, umožní sa protistrane vyjadriť k odvolaniu a k návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia (§ 329 ods. 1 CSP).

9.3. Oba nižšie súdy sa dôsledne riadili vyššie uvedeným zákonom predpokladaným postupom, pričom ak v priebehu prvostupňového konania sa žalovaný nevyjadril k návrhu resp. nevedel o konaní, (iba) z uvedeného dôvodu nemohlo dôjsť de lege lata k porušeniu práva na spravodlivý proces resp. k porušeniu „princípu rovnosti“, nakoľko zákonná procesná úprava, ale tiež právna doktrína a súdna judikatúra (dovolacieho i ústavného súdu) takýto postup v konaní o neodkladných opatreniach pripúšťajú (dovolací súd - napr. m.m. 6Cdo/143/2010, 5Cdo/201/2011, m.m. 4Cdo/113/2017, ústavný súd - napr. II. ÚS 61/2020, IV. ÚS 259/2020). „Súd vo väčšine prípadov pojednávania na prejednanie návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia nenariaďuje. Rovnako nevykonáva ani výsluch strán a návrh nezasiela na vyjadrenie žalovanému, resp. osobe, proti ktorej návrh smeruje ... všetky rozhodujúce skutočnosti zisťuje súd z návrhu a jeho príloh, bez procesnej účasti protistrany ... Procesná konštrukcia rozhodovania o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia síce určitým spôsobom zasahuje do princípu rovnosti strán a popiera tradičnú zásadu audiatur et altera pars (nech je vypočutá aj druhá strana), avšak vzhľadom na účel tohto inštitútu ide o zásah legitímny a zákonný. Obligatorne vyjadrenie alebo výsluch protistrany pred rozhodnutím o neodkladnom opatrení by vo väčšine prípadov znemožnilo poskytnutie rýchlej a účinnej procesnej ochrany, a to najmä z časového hľadiska.“ (Števec, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 1117 - 1122).

9.4. V okolnostiach posudzovanej veci treba zdôrazniť, že neodkladné opatrenie je inštitútom, ktorým sa poskytuje dočasná a hlavne rýchla ochrana práv a právom chráneným záujmov strany, ktorá neodkladné opatrenie navrhuje, preto z povahy veci, ale tiež ex lege na konanie a rozhodovanie o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia nie je možné aplikovať všetky zásady kontradiktórneho konania, ktoré sú typické pre sporové konanie (konanie vo veci samej). Uvedené vyplýva nielen z už citovaných zákonných ustanovení prvého dielu, tretej hlavy, tretej časti CSP (bod 9.2.), ale tiež z ustanovení Základných princípov CSP (predovšetkým Čl. 6 ods. 1, Čl. 8, Čl. 11 ods. 2, Čl. 12, Čl. 13, Čl. 16 ods. 1 a Čl. 17).

9.5. Najvyšší súd v tejto súvislosti predostiera, že žalovaný v rámci dovolania vytýka vady prvostupňového súdu, ktoré však v rámci odvolacieho konania neuviedol, hoci tak urobiť mohol. Svoju pasivitu v odvolacom konaní žalovaný vysvetlil právne nedostatočným spôsobom, že návrh bol prvostupňovým súdom zamietnutý (mal na mysli zrejme, že rozhodnutie bolo v jeho prospech, pozn.) a že nemá právnické vzdelanie a nedokázal zhodnotiť po právnej stránke situáciu a následky (bod 3). Pokiaľ preto v rámci dovolania žalovaný vytýka vady v postupe prvostupňového súdu (teda nie napadnutého odvolacieho rozhodnutia, pozn.), ktoré nevytkol v rámci odvolacieho konania, bráni ich

vecnému dovolaciemu prieskumu (aj) princíp subsidiarity.

10. Žalovaný v rámci dovolania namietal tiež nedostatok dôvodov v napadnutom odvolacom rozhodnutí, právne posúdenie veci a nedostatky v skutkových zisteniach súdov (bod 3).

10.1. V súvislosti s námietkou žalovaného o nedostatku dôvodov (nepreskúmateľnosti) rozhodnutia odvolacieho súdu je potrebné poukázať na to, že na rokovaní občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ktoré sa uskutočnilo 3. decembra 2015, bolo prijaté zjednocujúce stanovisko, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ OSP. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ OSP.“

10.2. Uvedené stanovisko, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, považuje dovolací súd za plne opodstatnené aj v preskúmvanej veci. Dovolací súd dodáva, že obsah spisu nedáva žiadny podklad pre to, aby sa na daný prípad uplatnila druhá veta tohto stanoviska, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003).

10.3. V prejednávanej veci odvolací súd v odôvodnení svojho (dovolaním napadnutého) uznesenia rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil a nariadil vo veci neodkladné opatrenie zistiť, že žalobca osvedčil také skutočnosti, ktoré v danej veci nariadenie navrhovaného neodkladného opatrenia odôvodňujú (pozri bod 2 až 2.6.). Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu obsahuje náležité vysvetlenie dôvodov, na ktorých odvolací súd založil svoje rozhodnutie. I keď nepreskúmateľnosť rozhodnutia pre nedostatok jeho riadneho odôvodnenia je takým nesprávnym procesným postupom, ktorý je spôsobilý znemožniť sporovej strane, aby uplatňovala svoje procesné práva v takej miere, že to má za následok porušenie práva na spravodlivý proces, v prejednávanej veci o taký prípad nešlo. Dovolateľ preto nedôvodne argumentoval nedostatkom dôvodov v rozhodnutí odvolacieho súdu. Za vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv sporovej strany, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom.

10.4. Žalovaný vyvodzoval existenciu procesnej vady konania uvedenej v ustanovení § 420 písm. f/ CSP tiež z jeho nesúhlasu s právnymi závermi súdov a nedostatkami v skutkových zisteniach súdov. Konštantná dovolacia judikatúra uvádza, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením, teda nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP, resp. prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia (R 24/2017, 1Cdo/71/2018, 2Cdo/49/2018, 3Cdo/37/2018, 4Cdo/1/2018, 5Cdo/191/2018, 7Cdo/79/2018, 8Cdo/76/2018). Najvyšší súd v neposlednom rade dodáva, že dovolanie nepredstavuje ani opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie. Dovolaním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

11. Vzhľadom k tomu, že v dovolaní sa nedôvodne namieta existencia procesnej vady v zmysle § 420 písm. f/ CSP, najvyšší súd dovolanie žalovaného odmietol ako neprípustné podľa § 447 písm. c/ CSP.

12. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

13. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.